

(Löytö vuosien takaa. Kirjoitin fantasianovellin noin 17-vuotiaana. Löysin tekstin muuttolaatikon pohjalta ja luin sen osittain myötähäpeää, osittain ihastusta tuntien läpi. Siinä oli loppusanat, joista innostuin. Ei tarvitse tähdillä arvostella, koska koko tarinaa en kehtaa tänne laittaa, mutta toivottavasti joku muukin ymmärtää ydinajatuksen. Pahimmat kömpelyydet tästä korjasin, mutta muuten jätin alkuperäiseen muotoonsa.) Kun kirjoitan tätä, on jäljillä rauha. Tuulessa taipuvat heinät suhisevat olkapäillä ja puurajan takaa lähestyvät pilvet tietävät sadetta. Nämä jäljet vievät pellon piennarta tielle ja tien reunaa pitkin pohjoiseen, jonnekin teidän kaupunkinne rajoille, sille kadulle, jonka varrella keltaisen kerrostalon rappukäytävä odottaa askeliani. Siellä minä hengitän samaa ilmaa kuin te, kuljen samaa asfaltoitua katuja samojen katuvalojen alla yhteen limittyvässä ajassa, ja olen totta niin kuin tekin. Teillä on silmissänne tyhjä katse, joka ärtyy jos katson takaisin, ja ajatuksenne kulkevat kintereillänne sitkeästi kuin untuvaan tarttunut öljy, mutta minä näen enemmän: näen jokaisen katseen takana jäljen, jota seuraamalla löytää iättömän paikan piilossa muilta. Voin tuntea tuhansien perhosten levottomat siiveniskut, kun ilmavirrat kohtaavat, ja hetken - aivan pienen hetken - jälkemme risteävät ja varjot väistävät toisiaan. Jos seisahdut ja keskityt, voit sinäkin tuntea sen: sisäänpäin kääntyvän kuvan, olemassaolosi varjon.